

Merdiven 7

Sayı :

7

Dersim Anadolu Lisesi Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi / Bahar 2017

GÜLBAHAR YILDIZ

SEDEN KESKİN

İREM CİNEL

FIRATHAN DURGUN

DİLAN ÇELİK

DENİZ YAREN PAYÇU

İREM DÜĞEN

FİDAN YÜKSEL

FUNDA YALÇIN

DİLARA HARE

TUTKU BOZKURT

YAĞMUR ÇAKILI

SİMGE ŞAHİN

YAREN DALA

LİZGE CAN BULUT

ALEYNA ATAŞ

Merdiven

Dersim Anadolu Lisesi Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi

Derginin Sahibi:

Dersim Anadolu Lisesi Adına

Okul Müdürü

Mehmet ÖZ

Genel Yayın Yönetmeni:

Müdür Başyardımcısı

Süleyman ALMAK

Yayın ve İnceleme Kurulu:

Öğretmenler

Murat PAYÇU

Melike BÖRÜBAŞ YÜNEY

Gülşen PAYÇU

Mehmet Hanifi BEKMEZCİ

Ön Kapak Foto:

Murat GÜNDÜZ

Derginin Yönetim Yeri:

Atatürk Mah. Mahmut Tan Sokak.

No: 23 TUNCELİ

Telefon: 0(428) 213 22 99

Web Adresi:

<http://dersimanadolulisesi.meb.k12.tr>

E-Posta: 757868@meb.k12.tr

Basım Yeri:

TUNCELİNİN SESİ GAZETESİ VE MATBAASI

Moğultay Mah. Boysan Cad. No: 41

Telefon: 0(428) 212 10 48

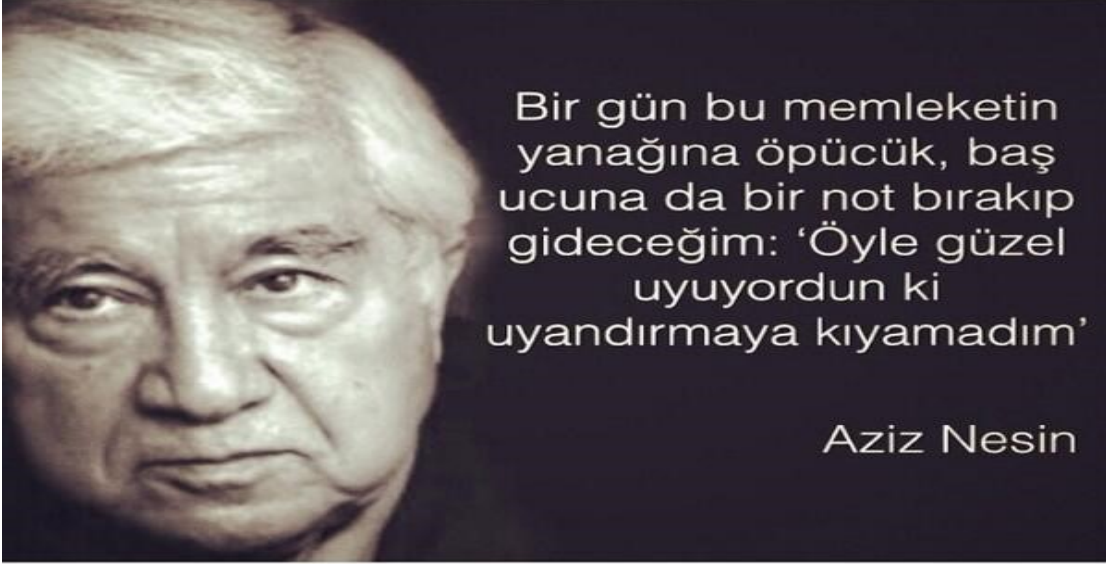
TUNCELİ

Merdiven' den;

Bahar bize ne söyler? Zamanın kabuk değiştirmesi mi, yoksa insanı da içine alan hayatın kendini yenileme, yeniden yaratma arzusu mu? Bütün çabamız, uğraşımız da buna evirilmiyor mu zaten. Merdiven 'in yeni bir yılda yeni bir sayıyla çıkması, böyle bir anlam katıyor sözcüklerin, imgelerin peşinden koşan harf kuyucularının varoluşuna. Her bir yeni sözcük, her bir yeni cümle yazı emekçisi için çoğalmak, kendini sürekli kılmak isteği değildir de nedir? Kör karanlık bir kuyuda kaleminin ucuyla bir define avcısı gibi harf arayışına koyulur. Bu didinme ve inat gözlerini kör etme pahasına da olsa, bu yolculukta aldığı haz ve mutluluk birçok şeye bedel. Söz konusu ortaya çıkarılan ve lal kağıtların kanatlarında pulsuz bir zarfa konulsa da, er geç okuyucusunu bulabileceğine olan inancı tamdır. İşte yazının ve yazıyı kader seçenlerin serüveni bu yolculukla başlıyor. "Yazmayı, tuhaf gelebilir ama, öğrenmenin en sağlam yollarından biri saydım, sayıyorum. Kişiyi yalnız öğrenmeye değil, bildiklerini sınamaya ve tartmaya, bir o kadar da bildikleri ve bilmedikleri üzerinde düşünmeye sürükleyen bir etkinlik bu. Yazmak, insanı okuma eylemi çerçevesinde de yönlendiren bir pusula çalışmasına dönüşüyor: Daha önce okuduğunuz pek çok metni daha önce okumadığınız bir biçimde okuyor, yorumluyor, yeniden değerlendiriyorsunuz. Öğrendiklerimi mi yazıyorum öyleyse? Daha karmaşık bir süreç: Bildiklerimle bilmediklerim kaynaşiyor yazarken, düşündüklerimle düşünmediklerim, o ana kadar düşünmediklerim buluşuyor. Okuduğum bir metinden göremediğim bir resme, dinlemediğim bir ezgiye, derinliğine varamadığım bir düşünceye gidebiliyorum. Yaşantıdan fazlasına uzanıyor insan." diyor Enis Batur.

İyi okumalar.

AZİZ NESİN KİTAPLARI YETMİŞ YILDA ON BİR MİLYON SATILDI.

Yazarın kitaplarını yayın hakkını elinde bulunduran Aziz Nesin Vakfı'ndan yapılan açıklamaya göre, ilki 1946 yılında basılan Aziz Nesin'in kitapları, o dönemden bu yana on milyon yedi yüz seksen bin adet basıldı ve dağıtıldı.

"Her on bin kişiden birinin düzenli kitap okuduğu ülkemiz için sıra dışı bir durum" denilen açıklamada, "Gazete ve bankaların promosyon ya da hediye olarak dağıttığı ya da 1982'de sular seller gibi satan ince fasikülleri saymayalım ve Aziz Nesin'in asıl ünlendiği 1955 sonrasını dikkate alalım; bakalım sayılar neler diyor?" denildi ve şu bilgiler verildi:

- Aziz Nesin'in yıllık ortalama kitap satışı 100.000
- Kitap satışlarının nüfusa oranlarının ortalaması 2.37/1000; ya da başka anlatımla 1,000 kişiye yılda 2.37 Aziz Nesin kitabı düşüyor.
- En fazla Aziz Nesin kitabı 1975'te iki yüz yetmiş sekiz bin adet basıldı ve nüfusa oranı 6.89/1000 olarak hesaplandı.
- Aziz Nesin'i kaybettiğimiz 1995 yılında iki yüz on dört bin kitap basıldı ve nüfusa oranı 3.44/1000 olarak hesaplandı. merdiven
- Nesin Yayınevi'nin kurulduğu 2005 yılından bu yana ortalama yıllık satış yüz otuz bin oldu ve nüfusa oranlarının ortalaması 1.73/1000 olarak belirlendi.
- Son beş yılın yıllık satış ortalaması da yüz altmış altı bin adet çıktı ve bu dönem satışlarının nüfusa oranlarının ortalaması 2.14/1000 oldu.

AZİZ NESİN'İN OKUR SAYISI ARTIYOR

Açıklamada, "Aziz Nesin'in okur sayısı giderek artıyor; yılda ortalama yüz bin olan kitap satışı son beş yılda yüz altmış altı bin adet çıktı" denildi ve şöyle devam edildi:

"Ancak nüfusa oranda hafif bir düşüş var; genel ortalama 2.37/1000 düzeyindeyken, son beş yılda bu ortalama 2.14/1000 düzeyine geriledi. Aziz Nesin kitapları Aziz Nesin Vakfı'nın bel kemiğidir. Bu dünyanın bizden sonrası da; gençler daha fazla Aziz Nesin okumalı. Yılbaşında eşinize dostunuza ve kendinize, ama özellikle gençlere, Aziz Nesin kitabı hediye edebilirsiniz, tüm eserleri harika olur mesela."

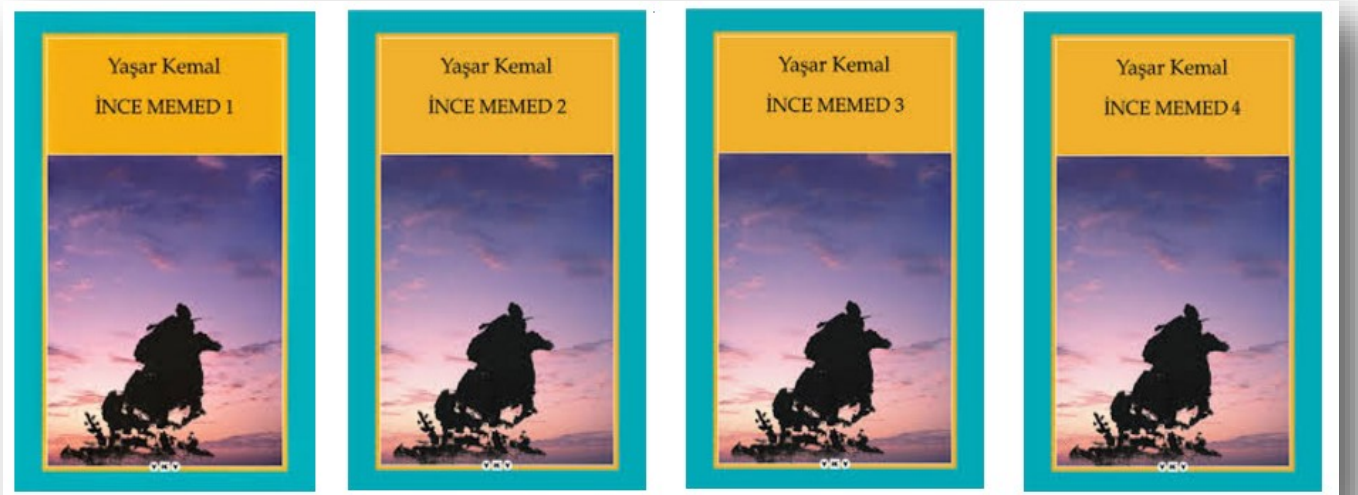
YAŞAR KEMAL
(1923-2015)

Dünyaca ünlü yazar Yaşar Kemal, vefatının 2'nci yıl dönümünde doğum yeri olan Osmaniye merkeze bağlı Gökçedam Köyü'nde anıldı.

Yaşar Kemal Çukurova Kültürünü Yaşatma Derneği'nce düzenlen, Osmaniye Ozanlar Şairler Yazarlar Derneği'nin (OŞYAD) destek verdiği Yaşar Kemal'i anma etkinliği doğum yeri Gökçedam Köyü'ndeki Yaşar Kemal Parkı'nda gerçekleştirildi. Yaşar Kemal Çukurova Kültürünü Yaşatma Derneği Başkanı Mehmet Özer, "Yaşar Kemal de bu köy için 'Her yer benim köyüm gibi olsun' demiştir. Bu köyümüz her zaman herkesi bağrına basar, konuksever hayır sever, yardımsever, misafir sever bir köyümüzdür. İşte Yaşar Kemal bu köyde doğdu büyüdü, babasıyla yaşadı. Yeri doldurulamayacak Yaşar Kemal'i ölüm yıldönümünde rahmet ve minnetle anıyoruz" dedi.

OŞYAD Başkanı Mustafa Bardak, "Yaşar Kemal, sizlerin içinde doğmuş sizlerle yaşamış ama edebiyat alanında Hemite Köyümüzü, Osmaniye'mizi ve Türkiye'mizi dünyaya tanıtmıştır" diye konuştu.

Konuşmaların ardından Hemite Köyü İlk ve Ortaokulu öğrencileri Yaşar Kemal'in şiirlerini ağıtlarını okudu. Osmaniye Ozanlar Şairler ve Yazarlar Derneği'nin 'Osmaniye'nin dünkü çocukları' ekibi siyah ilkökul önlüklerini giyerek Yaşar Kemal'in sevdiği 'Kiriştek Çevirme' gibi çocuk oyunlarını sergiledi. Etkinliği katılanlar Yaşar Kemal Kültür Evi'ni gezip, 'İnce Memed' anıtına karanfil bıraktı.

DERSİM ANADOLU LİSESİ KÜTÜPHANESİ

EKİM 2016 – NİSAN 2017 İSTATİSTİKLERİ

1) EKİM 2016 - NİSAN 2017 Tarihleri arasında okunmak için toplam bin dokuz yüz iki kitap alındı.

2) *Kütüphaneden sınıfların toplam kitap alma sayısı aşağıda verilmiştir:*

9B Sınıfı öğrencileri üç yüz yirmi sekiz (328) kitap ile kütüphaneden en çok kitap alan sınıf oldu.

10A Sınıfı öğrencileri iki yüz seksen bir (281) kitap ile 9B sınıfını izledi.

11C Sınıfı öğrencileri yüz doksan sekiz (198) kitap,

9A Sınıfı öğrencileri yüz doksan yedi (197) kitap,

10C Sınıfı öğrencileri yüz yetmiş dokuz (179) kitap,

12B Sınıfı öğrencileri yüz yetmiş altı (176) kitap,

11A Sınıfı öğrencileri yüz elli altı (156) kitap,

12A Sınıfı öğrencileri yüz kırk yedi (147) kitap,

10B Sınıfı öğrencileri yüz yirmi üç (123) kitap,

11B Sınıfı öğrencileri kütüphaneden yüz on yedi (117) kitap aldı.

9A Sınıfından;

Mahir Köse ve Begüm Karaduman adlı öğrenciler on dörder (14) kitap alırken, Şimel Yeşim Bakoğlu on üç (13) kitap, İlkyay Mutluer ve Lizgecan Bulut on bir (11) ile en çok kitap alan kişiler oldu.

9B Sınıfından;

Hatice Tonç yirmi yedi (27) kitap alırken, Özge Cihan yirmi altı (26) kitap, Royem Yollu ve Elçin Albaslan yirmi üç (23) ile kütüphaneden en çok kitap alan kişiler oldu.

10A Sınıfından;

Eren Bal yirmi altı (26) kitap ile ilk sırada yer alırken, Yazgı Adlı yirmi dört (24) kitap, Derya Ant yirmi bir (21) kitap aldı.

10B Sınıfından;

Alev Han yirmi (20) kitapla ilk sırada yer alırken, Buse İncedal on yedi (17) kitap, Desima Kanılmaz on dört (14) kitap aldı.

10C Sınıfından;

Gizem Sezgin on yedi (17) kitapla ilk sırada yer alırken, Asmin Royem Yüzer on beş (15) kitap, Ayşe Akar ve Gülcan Koç on dört (14) kitap aldı.

11A Sınıfından;

Yaren Deniz Payçu yirmi (20) kitapla ilk sırada yer aldı. Işıltan Berfin Adıman on dokuz (19) kitap, Berril Çubuk on beş (15) kitap aldı.

11B Sınıfından;

Ece Kaya yirmi sekiz (28) kitap alırken, Selinay Gültakur yirmi iki (22) kitap, Berfin Zere on bir (11) kitap aldı.

11C Sınıfından;

Diren Kaya yirmi yedi (27) kitap alırken, Bahar Arıkan yirmi beş (25) kitap, Yazgül Babayiğit yirmi iki (22) kitap aldı.

12A Sınıfından;

Yusuf Aslan yirmi (20) kitap alırken, Sevcan Demir on dokuz (19) kitap, Lizge Su Kaplan on altı (16) kitap aldı.

12B Sınıfından;

Ceylan Yıldız on dokuz (19) kitap alırken, Sevgi Kara on sekiz (18) kitap, Ece Bul ve Dilçem Deniz on altı (16) kitap aldı.

3) Okulumuz öğretmenleriyle ilgili kütüphane bilgileri;

Türk Dili ve Edebiyatı Dersi Öğretmeni Gülşen Payçu yirmi (20) kitap alırken.

Beden Eğitimi Dersi Öğretmeni Diler Aran on dört (14) kitap,

Biyoloji Dersi Öğretmeni Ümit Yüney on üç (13) kitap,

Okul Müdür Yardımcısı Murat Payçu sekiz (8) kitap,

Tarih Dersi Öğretmeni Nursel Aşkın yedi (7) kitap aldı.

4) Kütüphaneden en çok kitabı alınan yazar sıralaması şu şekilde gerçekleşti;

1. Ahmet Ümit on sekiz (18) kitapla ilk sırada yer alırken,

2. Canan Tan altı (6) kitap,

3. Yaşar Kemal, Dan Brown, Dostoyevski ve Jojo Moyes beş (5) kitap,

4. Rick Riordan dört (4) kitap,

5. Sabahattin Ali, Ayşe Kulin ve J.K. Rowling üçer (3) kitapla en çok tercih edilen yazarlar oldu.

5) Her sınıfa ortalama 190,2 (1902/10: 190,2) kitap düşerken,

Okul olarak kişi başına düşen kitap sayısı yedi (7,1) (1902/265:7.1) oldu.

SİMURG KUŞU EFSANESİ

Mistik kuş Simurg, Fars sanatında kuş şeklinde, kanatlı dev bir yaratık olarak resmedilmiştir. İran efsanesine göre, bu kuş o kadar yaşlıdır ki dünyanın yıkılışına üç kez tanık olmuştur. Bir antik İran tanıtımında ise, kendisini alevler kaplayana kadar bin yedi yüz yıl yaşadığından, ölümsüz olduğundan ve Bilgi Ağacında bir yuvası olduğundan bahsedilmiştir. Persler Simurg'un yere bereket bahşedeceğine ve dünya ile göğün arasındaki birliği sağlayacağına inanırlardı. Simurg'un tüylerinin bakır renginde olduğu söylenmiştir. Onun iyilik sever bir doğası olduğu ve kanatlarının bir dokunuşunun her türlü hastalık veya yarayı tedavi edeceğine inanılırdı.

Efsaneye göre kuşların hükümdarı olan Zümrüd-ü Anka, Bilgi Ağacının dallarında yaşar ve her şeyi bilir.

Kuşlar Simurg'a inanır ve onun kendilerini kurtaracağını düşünürlermiş. Ama içlerinden onu gören olmamış. Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler. Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kaf Dağı'nın tepesindeymiş. Bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Onun var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg'un huzuruna gidip, yolunda gitmeyen şeyler için yardım istemeye karar vermişler.

Kaf dağına varmak için ise yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekirmiş, Bu vadilerin her biri bir diğerinden daha çetinmiş. Birincisi; İSTEK, ikincisi; AŞK, üçüncüsü; MARİFET, dördüncüsü; İSTİSNA, beşincisi; TEVHİD, altıncısı; ŞAŞKINLIK ve yedincisi; YOKOLUŞ vadileriymiş.

Yedi vadi üzerinden uçtukça sayıları gittikçe azalmış.

Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar. İsteği ve sebatı az olanlar, dünyevi şeylere takılanlar yolda birer birer dökülmüşler. Yorulanlar ve düşenler olmuş. Önce 'Aşk Denizi'nden geçmişler sonra 'Ayrılık Vadisi'nden' uçmuşlar. 'Hırs Ovası'nı aşıp, 'Kıskançlık Gölü'ne' sapsmışlar. Kuşların kimisi 'Aşk Denizi'ne' dalmış, kimisi 'Ayrılık Vadisi'nde' kopmuş sürüden. Kimi hırslanıp düşmüş ovaya, kimi kıskaç nıp batmış göle.

Önce **Bülbül** geri dönmüş, güle olan aşkıyı hatırlayıp; **Papağan** o güzelim tüylerini bahane etmiş (oysa tüyleri yüzünden kafese kapatılmış); **Kartal** yükseklerdeki krallığı bırakamamış; **Baykuş** yıkıntılarını; **Balıkçıl** kuşu bataklığı özlemiş.

Sonunda sırrı, sözcükler çözmüş: Farsça 'Si', 'Otuz' demektir. 'Murg' ise 'Kuş'.

Ve nihayet beş vadiden geçtikten sonra gelen Altıncı Vadi 'Şaşkınlık' ve sonuncusu Yedinci Vadi olan 'Yokoluş Vadisi'nde' bütün kuşlar umutlarını yitirmiş. Kaf Dağı'na vardıklarında geriye sadece otuz kuş kalmış. Simurg'un yuvasını bulunca öğrenmişler ki Simurg, otuz kuş demekmiş. Onların her biri birer Simurgmuş. Otuz kuş anlar ki aradıkları kendileridir ve gerçek yolculuk, kendine yapılan yolculuktur.

GÜLBAHAR YILDIZ

Belki

Belki bir umut vardır.
 Hala tek bir umut.
 Hayal kuşağında, yarınlarda
 Başlamak isteyen sevdalarda
 Kırılan kalp parçalarında
 Hala bir umut saklıdır
 Saklanmıştır.

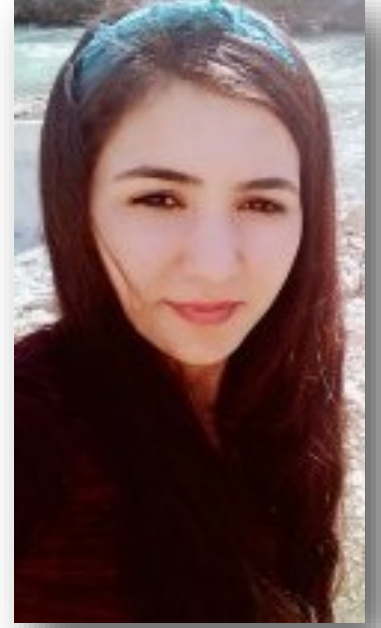
Belki anılar kalmıştır.
 Bizden geriye, geleceğe
 Unutamadığımız
 Her biri gözyaşımla toprağa karışıp kaybolan
 Taze ya da bayat anılarımız.

Belki bizi bekleyen
 Yürekler, hisler, sevinçler
 Yıllarca birleşmeyi bekleyen kalpler vardır.

Belki kalem ucunda birikmiş
 Hatırlanmak, gerçekleşmek
 Kâğıtlara dökülmek isteyen
 Özlemler dilekler vardır.

Belki kalp atış hızlarımızı hızlandıran
 Gözlerimizi koca bir boşluğa daldıran
 Ağlayan gözlerimizin ardında
 Mutluluklarımız vardır.

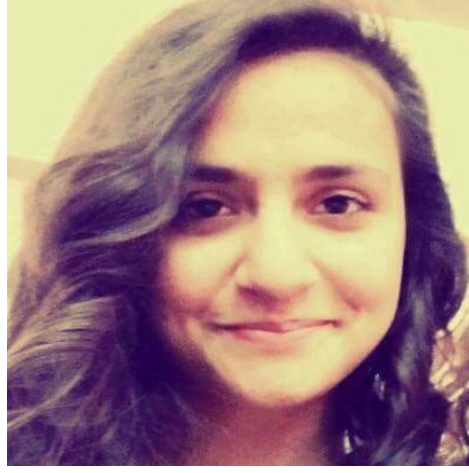
Belki de bir Ben daha vardır hayatta
 Benim gibi ölümüne seven
 Yalnızlığını gecelere
 Özlemini kâğıtlara döken
 Eli kolu bağlı, çaresizce
 Bomboş sokaklarda bekleyen
 Bana benzeyen fakat bir o kadar da
 Bambaşka bir Ben vardır
 Bambaşka bir Ben...

Maviyle Yeşil

Berraklığını bozmadan güzel aksın nehir
 Ne bir kazan darbesi olsun toprak ne bir damla zehir
 Bu dünya ne mavisiz ne yeşilsiz geçilir
 Tutmayın maviyle yeşil geri gelsin artık

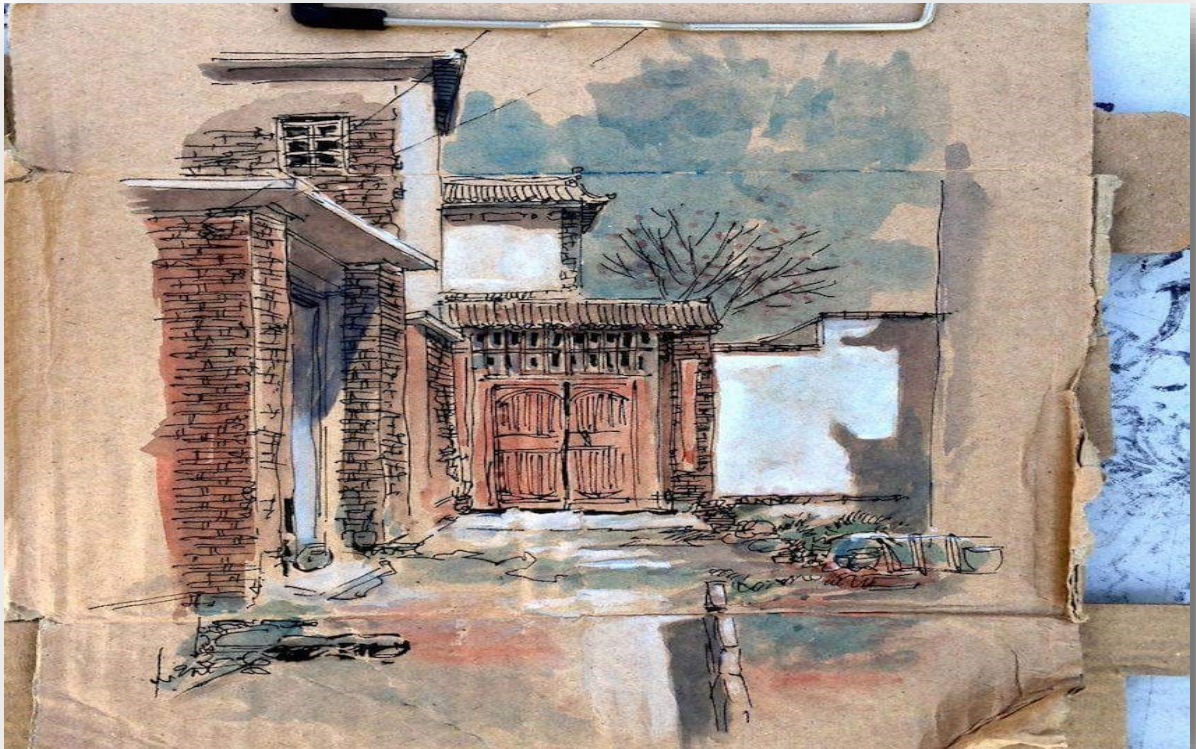
Bir fidan korkusuz çıkarsın başını topraktan
 Bir ceylan şüphesiz içsin lekesiz sulardan
 Bir derin nefes alalım tertemiz doğadan
 Dokunmayın maviyle yeşil bizim olsun artık

Ne kirlilik kalsın ne yağmur dolu bulutlar
 Tüm canlar kurtulsun karanlıktan kaybolsun siyahlar
 Ne sararmış başaklar olsun ne kurumuş tutsak dallar
 Bırakır maviyle yeşil özgür yaşasın artık

Seden Keskin Ölümden Arda Kalan

Ölümlü kim ne diye adlandırır bilemem ama ben hep acı olarak anımsarım. Bazen bir yağmur damlasını, bazen bir yaprağı insan olarak görür, hepsinin sonunda yok oluşlarını, savruluşlarını izlerim. Yaprığın ağaçtan ayrılışından sonra oluşan o sonbahar hüznelerini ölüme benzetirim. Ölümlü her şeye benzetirim de, arda kalanların acılarına ne bir kılıf uydurabilirim ne de bir şeye benzetirim. Bir annenin, evladının arkasındaki haykırışlarını duymak yerine sağı; bir çocuk, annesiz kalmışsa görmek yerine kör olmayı dilerim. Yaprığa benzettiğim ölümlü, ilk çiçeği açtığı zamanları hatırlamaya çalışır, çocuğun ilk yürüyüşünü, ‘anne’ deyişini düşünür, gülümserim. Gidenleri unutmaktan korkarım, unutursam yaprağın ağaca küseceğinden korkarım. Birlikte baktığımız gökyüzüne yokluğunda bakmaktan vazgeçerim. Sonra, gökyüzünde olup da bizi izlediğini düşünür, bakamadığım her dakikada pişman olarak saatlerce gözlerimi hiç ayırmadan bakmak isterim. O çok sevdiği çiçeklerden götürmek isterim ama yaprağın ağaçtan ayrılışını hatırlar, kıyamam dallarından koparmaya hiç birini, ona yeryüzündeki tüm çiçekleri hediye ederim. Varlıklarında da yokluklarında da çoğu şeyi öğrettiklerini anlarım. Düşünürüm de, onların yokluğunda kaç yağmur damlası düştü toprağa, bu kaçınıcı kış yokluklarının yazında.

Dilan Çelik

Geceye Feryat

Ay, başını almış gidiyor

Sadece birkaç seyirlik yıldız süslüyor geceyi

Karanlık gittikçe koyulaşıyor

Rüzgârın ince sesi kulaklarının derinliklerine işliyor

Ay, başını almış gidiyor

Bir erbane parmaklarının arasında ağıtlar yakıyor geceye

Saçların ıslak ve yüzüne düşmüş

Zihnin dolu, dilin yorgun.

Yağmur nasıl da tartışıyor pencere camıyla

Sonra bir yıldız tutuşuyor tüm parlaklığıyla

O da kaybolup gidiyor zaten

Ay, başını almış gidiyor

Karanlık geceye rağmen bir güneş çiziyorsun

Buğulanmış pencere camına

Sonra parmak uçların üşüyor üşüyor

Sol cebinden umudunu çıkarıp yüreğine sıkıca bastırıyorsun

Bir sıcaklık dolduruyor içini yakarcasına

Ellerin kül içinde kalıyor

Çılgın bir rüzgâr misali üflüyorsun ellerini

Serpiliyor geceye kül

Düştüğü yerde kelebek olup kanatlanıyor özgürlüğe

Ay, başını almış gidiyor

Masada kâğıt kalem gözlüyor

Düşüncelerin zihninde sabırsız

Yazdıkça yazıyorsun şiirlerini

Ay, başını almış gidiyor

Habersizce selamsızca.

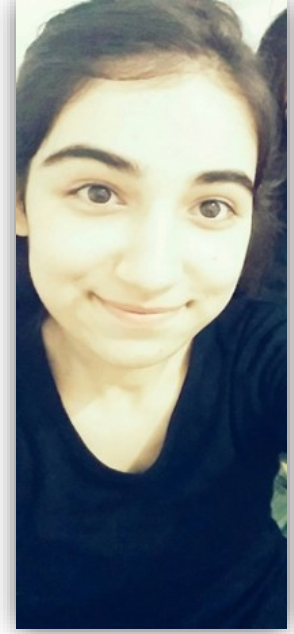
Hevin Fidan Yüksel

Bin Dokuz Yüz Doksan Sekiz

Sessiz sokakta bir tek onlar vardı. Etrafına bakıp duruyorlar. Bilmedikleri bir yola çıkmışlardı, artık geri dönüşü yoktu. Yusuf dolan gözleriyle etrafına bakıyordu. Harabeye dönmüş evler, sarı sokak lambaları, çöp kovalarının içine girmeye çalışan kediler, önlerinde upuzun bir yol sonu belli olmayan. İlk defa değildi bu çaresiz, umutsuz, üzgün oluşları hatta her gün hissettikleri, yaşadıkları duyguydu ama bu sefer farklıydı. Deniz birbirine yapışıp kalan dudaklarına damlayan gözyaşını eliyle silip Yusuf'a döndü. Yusuf etrafına bakınıp duruyordu. Deniz anlıyordu onu aynı, duyguları o da yaşıyordu. Deniz için yaşama sebebi Yusuf' tu, ikiz kardeşi Yusuf.

- Kalk hadi Yusuf gidelim.
- Nereye gideceğiz Deniz?
- Bilmiyorum Yusuf, biran önce buradan gidelim de nereye olursa olsun.

Yürüyorlardı sessiz karanlık yolda sadece onların ayak sesleri vardı. Yusuf'un aklında olan tek şey babasıydı, eğer onları bulursa bu sefer yaşatmazdı. Küçüklüklerinden beri babaları onları döverek usandırmıştı. Deniz ve Yusuf artık dayanamayıp evden kaçmışlardı. Aslında Yusuf, Deniz olmasa suskunluğunu bozmaya cesaret edemezdi çünkü Yusuf, Deniz'e göre daha da korkaktı. Deniz öyle değildi, cesurdu ama bu cesurluğu hep onun başına bela açıyordu. Babası Yusuf'u dövmesin diye hep kendini atardı Yusuf'un önüne. Gözünden gelen yaş onun canını öyle bir yakıyordu ki sanki Deniz'e işkence etmişler, ona vurmuşlar da onun canı yanardı. Deniz, anne ve babasını sevmezdi çünkü babası onlara işkence eder annesi de sesini çıkarmazdı. Deniz'in çok zoruna giderdi annesinin suskunluğu. Günden güne artan öfkesi onun ve Yusuf'un evden kaçmasına yetti. Şimdi ise ardında bıraktığı çaresizliği ve önünde duran özgürlüğe doğru koşuyordu.

Bin Dokuz Yüz Yetmiş Dokuz

Annem, canım benim hayatımda sahip olduğum en değerli varlık. Dediğini yaptım kutuyu açmadan çantama koydum ve çok düşündüm. Sonunda bir karar verdim. Sen de benim mutluluğumu istiyorsun biliyorum ve ben babamla konuşsam da benim asla ama asla Ali ile evlenme izin vermez. Ben Ali ile daha da mutlu olacağıma inanıyorum sen de inan bana. Senin benimle konuşman, benim kafamdaki soru işaretlerini kaldırdı, gitsem de içim rahat olmayacaktı, seninle konuşsam ama şimdi içim rahat gidiyorum senin de için rahat olsun. Ben gidince ne olursa olsun bir şekilde sana mektup yollarım mutlaka. Seni çok sevdiğimi ve benim için de olsa kendine iyi bakmanı istediğimi unutma. *Cennet'in*.

Yazdığı küçük bir notla tüm hayatını orada kelimelerin içinde bırakıp gidiyordu. Zor gelen hayatını orada bırakıp gitmesi değildi annesini orada bırakıp gitmesiydi. Yeni doğan bir bebek kadar ihtiyacı vardı annesine ama o onsuz da yaşamayı öğrenmeliydi. Uzun zaman belki de sonsuza kadar hasret kalacaktı. Unutmayı göze alabilecek kadar çaresizdi. Zaman ona tekrardan üstünü kapattığı hüznün kapılarını açtıracaktı ama o bunun farkında değildi.

FUNDA YALÇIN

Toprak Ana

Beton yığınlarının arasına gömüldüğümüz şu günlerde, doğayı unutmuş görünüyoruz. Hâlbuki unutulacak şey mi toprak ana?

Durun, dinleyin, hissedin. Toprak ana çağırıyor sizi. O ki yıllarca beslemiş bağrında hepimizi, yurt olmuş hepimize, can katmış canımıza. O koskoca toprak ana, şimdi hasta. Yatağında incecik kalmış. Ölür diyor doktorlar. Mucize bekliyor herkes.

Arada bir, iyi kalpli biri çıkıp ziyaret ediyor toprak anayı. Sarılıyor ona, temizliyor, bakıyor. Sonra gidiyor. O gelince bir süreliğine yüzüne can geliyor toprak ananın. Ama sonra eski haline dönüveriyor. Tabi kötüler de geliyor ziyarete. Amaçları bilinmez. Onlar gelince tedirgin oluyor herkes. Çünkü onlardan biri her geldiğinde, toprak ananın canından biraz daha gidiyor.

Başında gece gündüz ağlıyor insanların beşi, onu. Ne fayda, onlar da çaresizler. Yıkanlar gibi yapanlar da var ama yıkanların sayısı daha fazla. Günden güne eriyen toprak anaya her bakışında görüyorum içini. Adeta kendi evlatlarım bana bu kötülüğü nasıl yapar diye soruyor. Cevap yok.

Gerçekten kim, niye yapıyor bu kötülüğü? Ne karları var ki sanki?

İzin vermeyin, engel olun. Yapmasınlar bu kötülüğü. Öldürmesinler toprak anayı.

Kadın

Her adım attığı yeri yeşerten; güne güneş, geceye aydır kadın. Kalplerde merhamet, yüreklerde sevgidir. Hayatın ta kendisi, nefestir.

Her ne kadar öyle görünmese de, güçlüdür kadın. Ama gücünü içinde saklar. Kimse duymaz bir bülbülün ağıtları gibi ağlamalarını. Kimse görmez yüce yer gök gibi gözlerinden süzülen inci tanelerini. Çünkü o yüce varlık, kutsal bir hazine gibi saklar onları.

Kimselere de açmaz o derin deryalarla dolu yüreğini. Anlatamaz kimseye derdini. Utanır çünkü. Kızarıverir yanakları elma gibi. Aslında bir konuşsa, tek bir nida yükselse ağzından bütün dünya o an susup onu dinler. Yürekten gelen, sevgiyle, hüznle, mutlulukla, acıyla, merhametle yoğrulmuş, dünyanın en güzel şarkısından daha güzel bir sestir çünkü o.

Ayrıca göstermez yüzünü herkese. Tüm o yara berelerle çirkin olduğunu düşünür. Ama bilmez ki hayatın getirdiği hiçbir iz, o muhteşem yüzü çirkinleştiremez.

Söylüyorum sizlere. Bakın! Doya doya bakın kadınlara. Çölde kalmış susuz gibi kana kana dinleyin seslerini. Hasret olduğunuz gül kokularını doya doya çekin içinize. O seste bir ömür saklıdır. O gözlerde bir dünya gizlidir.

Özgürlük

Özgürlük, herhangi bir koşulla sınırlanmama, zorlamaya, kısıtlamaya bağlı olmaksızın düşünme ve davranma durumu.

Peki ya sadece bu kadar mı? Hayır. Özgürlük sadece bir insanın kafes ardında kalmaması değildir. Ruhunun, zihninin, kalbinin, fikirlerinin de bağımsız olmasıdır. Kendi iradesiyle düşünebilmesi, bu düşünceleri karşılıya aktarabilmesidir.

Ne derler hep? Benim özgürlüğüm başkasının özgürlüğünün başladığı yerde biter. Öyleyse neden bu söze kulak vermiyorsunuz? İnsanların düşüncelerine saygı duyun. Yaptıklarına saygı duyun. Yıkın şu önyargılarınızı. Önce bir bakın kendinize, siz ne yapmışsınız. Sonra bakın o ne yapmış. Eğer sizin özgürlüğünüz kısıtlanmamışsa, o zaman yaptığı sizi rahatsız etmesin. Karışmayın ona. İhlal etmeyin haklarını. Bir santim bile geçmeyin özgürlük sınırlarını.

İrem Düğen

Doğum Günü Çocuğu

Bölüm 1

Okullar kapanmıştı.

Okulların kapanmasına sevinmişim. Çünkü okulu sevmeyen bir öğrenciydim. Derslerimde pek fazla iyi sayılmazdı. Derslerimden bahsetmişken kendimi de tanıttım. Ben Kırşehir’de, şimdilik ailesiyle yaşayan orta boylu, esmer, siyah saçlı bir çocuktum. Evin tek oğluydum. “Demir artık odandan çıksan iyi olur, yaz tatili boyunca odanda kalamazsın.”

Annemin sesiyle kapıyı açıp kafamı uzattım, geleceğimi belirttim. Geceliklerimi çıkarıp günlük elbiselerimi giydim. Aşağıya indiğimde annemle babam kahvaltı masasına birbirine uzak oturmuş, somurtarak bana bakıyorlardı. Annem oturmam için eliyle işaret etti. Oturdum. Annemle babamın böyle olması beni çok üzüyordu. Okulu sevmiyordum fakat en azından okuldayken arkadaşlarımla mutluydum.

Okul arkadaşlarım annemle babamın bu şekilde olduğunu bilmiyorlardı. Okula üzgün bir şekilde gittiğimde öğrenmek istiyorlardı fakat bana acımalarını istemiyordum. Kahvaltı masasına hiç istemeyerek otursam da kafamı kaldırdığımda annemle babam yine tartışıyorlardı. Onlara baktığımda sustular. Kendimi bildim bileli annemle babam böyleydi, hep kavga eder tartışıyorlardı. Onlar yüzünden sağlıklı bir çocukluğum olmadı. Hep diğer arkadaşlarımı özenmişim ama artık özenmiyordum çünkü on altı yaşına girmek üzereydim, dört gün sonra doğum günümüdü ve ben doğum günümde Muğla’daki kuzenimin yanında gitmek istiyordum. En başta izin vermeyeceklerini biliyordum fakat artık küçük değildim, her şeyi idrak edebiliyordum. Babam, “Sen odana çık biz biraz konuşalım.” dediğinde başımı tamam anlamında sallayıp odama çıktım. Annemle babamın birbirlerine bağırıklarını duyduğumda, kapıyı açıp, “Biraz sessiz olsanız iyi olur.” dedim ve sesleri dindi. Böyle zamanlarda kitap okumak en iyi fikirdi.

Yaz tatilimi güzel ve sakin geçirmek istiyordum. Kitabı alıp yatağa uzandığımda kitabın kapağını açtım ve okumaya başladım. Her türlü kitabı okumazdım. Kitapların karışık ve gizemli olanlarını seviyordum. Babamın sesiyle irkildim.

“Demir aşağı gel.” Merdivenlere yönelip mutfığa gittim. Babamdan da anneden de nefret ediyordum çünkü sadece kendilerini düşünüyorlardı. Mutfığa girdiğimde sonunda ortak bir karara varmışlardı. ‘Sonunda’ diye tepki verdiğimde, babam mutfaktan aceleyle çıkıp işe gitmesi gerektiğini belirtti. Annemle baş başa kaldım. Annem ayakta durduğumu gördüğünde “Otur” dedi. “Fazla kalmayacağım, kararınızı öğrenip odama çıkmak istiyorum” dedim. Annemin suratı asıldı. “Doğum gününü geçirdikten sonra gidip kalabilirsin” dediğinde, “Bir buçuk ay” diye söze atladım. Gülümseyip, “Tamam” dedi. Hızla odama çıkıp kuzenimi aradım. Geleceğimi öğrenince mutlu oldu. Uzun bir telefon konuşması yaptıktan sonra bavulumu hazırlamak istiyordum. Çünkü annemle babam benim sınırlarımı altüst ediyordu.

Mert benden üç yaş büyük olsa da iyi anlaşıyorduk. O, üniversite için bir ay önce Muğla’ya taşınmıştı. Daha önce Muğla’ya gitmediğim için çok merak ediyordum.

devamı...

Bölüm 2

Doğum günümün kutlanmasını hiç istemesem de annemle babam bir kutlama hazırlayacaklardı. Ve benden habersiz arkadaşlarımı da çağıracaklardı. Öğrendiğimde çok fazla şaşırđım. Annemle babam arasındaki ilişki, daha doğrusu evlilik çok iyi gitmiyordu. Fazlasıyla inişli çıkışlıydı. Ve ben bunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Onlara bu yüzden kızdım ama her zamanki gibi beni anlamadılar. Ve sonunda babam, “İki saatlik rol yapabiliriz” dedi. Annem de, “Tamam” anlamında bana baktı.

Yemek yiyip odama çıktım ve bavulumu hazırladım. Oturup akşamki doğum günü partisini beklemeye başladım. Muğla’ya gideceğimi düşününce çok heyecanlandım. Akşamı beklemek beni sinir ettiğinden yatağa uzanıp kitabımı okudum. Küçük bebekler gibi doğum günü kutlayacaklardı. “İyi ki doğdun demir, iyi ki doğdun Demir...” Ne kadar saçma bir şeydi.

Yaklaşık iki saat kadar kitap okudum. Kalkıp üstüme doğru düzgün bir pantolon ve siyah bir tişört giydim. Benim için siyahtan başka renk yoktu sanki hep koyu renkleri tercih ediyordum. Kapı zilinin çalınmasıyla odamdan çıkıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda neredeyse arkadaşlarımın hepsi buradaydı. ‘Hoş geldiniz’ dedikten sonra annemin sesini duydum. “Demir sen odana çık, doğum günü çocuğu hiçbir şeyi görememeli” dediğinde odama doğru yöneldim. Odaya girdim ve bilgisayarı açıp uçak biletimi kontrol ettim. Kısa bir süre sonra babam odama geldi. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde bana sarıldı. “Sen benim biricik oğlumsun. Sana düzgün şekilde zaman ayırmadığım için çok üzgünüm. Demir iyi ki doğdun” dedikten sonra beni karşısına aldı ve gözlerimin içine baktıktan sonra odadan çıktı. Normalden garip davrandı. On yedi yaşına girecektim. İnternette yirmi dakika kadar oyalandıktan sonra annemin sesiyle aşağı indim. Lambaları kapalıydı.

Birden, “İYİ Kİ DOĞDUN DEMİR, İYİ Kİ DOĞDUN DEMİR” diye söylediklerinden sonra annem üstünde on yedi tane mum olan çikolatalı pastayı bana doğru getirdi. Mumları üfle-dikten sonra lambalar açıldı ve pastayı kestim. Herkes bana sarıldıktan sonra hediyelerini açtım. Böyle şeylerden nefret ediyordum. Ama yapmak zorundaydım, kimsenin annemle babamın ayrılacak kadar kötü olduklarını öğrenmelerini istemiyordum. Babamın aldığı hediye-yi açarken annem dikkatle bana baktı. Çünkü babamın bana aldığı hediye-den annemin haberi yoktu. Hediyeyi açtığımda beyaz ve üstünde yazılar yazan tişört çıktı. Ama ben beyazdan nefret ediyordum. Sinirlendim ve annem bunun farkına vardı. Babamı mutfağa çağırdı ve ben buna oldukça fazla sinirlendim. Şimdi her zamanki gibi kavga etmeye başladılar üstelik arkadaşlarım buradayken. Hızlıca mutfağa gittiğimde onlara bağırp ne yaptıklarını sordum. Her şeyi mahvetmişlerdi. İçeri doğru yürüdüğümde arkamdan geldiklerini anladığımda salonun tam ortasında, “Sakın bir daha bana yaklaşmayın” diye bağırdım ve odama çıktım. Arkadaşlarımdan Emre bütün arkadaşlarımı şok olmuş bir halde evden alıp çıktı. Uykum geldi, üstümü çıkarıp geceliklerimi giydim ve uyumaya çalışırken bağırarak, “Sizden nefret ediyorum” dedim. Duyduklarından emindim. Yarın uçakla gidecektim ve bunun bana iyi geleceğinden emindim.

devamı...

Bölüm 3

Sabah kalkıp tek başıma kahvaltı yaptıktan sonra mutfak masasına, gittiğime ve onları sevmediğimi anlatan bir not bıraktım. Bir taksi çağırıp havaalanına gittim. Mert'i arayıp haber verdikten sonra uçağa bindim. Bu uçağa ilk binışim değildi fakat yine de biraz endişeliydim. Bir saat kadar süren yolculuk bitmişti. Uçaktan indiğimde yüzüm asıktı fakat Mert'i görünce yüzüme büyük bir gülümseme yerleştı. Beni alıp evine götürdüğünde yemek yedik ve biraz yorgun olduğumdan salonda uyuya kaldım. Bir saat kadar uyumuşum.

Yaklaşık iki hafta olmuştu annem ve babamla konuşmamıştım. Onlar birkaç kez aradı fakat ben açmayınca ısrar edip bir daha aramadılar. Gerçekten onlarla konuşmak istemiyordum. Mert anneleri aramam gerektiğini söylediğinde, biraz düşündükten sonra aramaya karar verdim. Konuşurken kullanacağım cümleleri kafamda tasarlayıp annemi aradım. Fazlasıyla sinirliydi ama siniri bana değildi, bunu anlayabiliyordum. Ne olduğunu merak ettim ve sordum. Cevaplamayı istemediğinden geçiştir-di ve konuyu değıştirdi. Babamı sorduğumda, beni tersleyip telefonu suratıma kapattı. Ciddi bir şeyler olduğu belliydi. Sonra babamı aradım, babam da aynıydı ve bir şey söylemiyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra Mert'in telefonu çaldı. Kim olduğunu merak ettim. Mert çok üzgün bir şekilde yanıma oturup bir şeyler mırıldandı. Ona dönüp açıkça konuşmasını söyledim. Mert "Annenle baban ayrılmış" dediğinde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Hızlıca yerimden kalkıp bağıra bağıra sokağa çıktım. Hiç olmadığı kadar sinirliydim. Orayı burayı yumrukladım, tekme savurdum. Birden arkama, Mert'in gelip gelmediğine bakarken kendimi yerde buldum. Her tarafım ağrıyordu. Özellikle ayağım. Galiba kırılmıştı. Yerden kalkmak istedim fakat her yerim ağrıyordu. Olayın etkisiyle bayılmışım, gözümü açtığımda hastanedeydim. Mert, anneme ve babama ayrı ayrı haber vermiş, araba çarptığını söylemişti. Hala olayın etkisindeyken Mert, "Demir senin adın gibi olman lazım" dediğinde ona, "Ben sadece ayrıldıklarımı neden bana söylemediklerine kızıyorum" dedim. Mert odadan çıktı ve ben de uyudum.

Gözümü açtığımda annemle babam yanı başımdaydı. Benim için üzölmüşlerdi, iyileştikten sonra tartışmadıklarını fark ettim. Muğla'da güzel bir tatil yaptıktan sonra hep beraber evimize döndük ve rahat, huzurlu bir şekilde yaşamaya başladık. Arada sırada aramızda tartışmalarımız olsa da birbirimizi idare ederek yaşamaya devam ettik.

Yaren Deniz Payçu

Kadın

Saçını her savurduğunda özgürlük naraları duyulan, emektar elleriyle dokunduğu her yeri parlaklaştıran, kâğıda deşdirdiği her kalem darbesinde duygulara derman olan kadınlardan bahsetmek istiyorum. ‘Kadın narin ve kırılığandır’ söylemini saf dışı bırakarak, kadının gücüne değinmek istiyorum.

Yaşamın her alanında ısrarla ikincilleştirilen kadınlar, buna inatla var olma mücadelesi gütmişlerdir ve gütmeğe devam edeceklerdir. Günümüzde verildi denilen hakların hepsini dişleriyle tırnaklarıyla bir haklar mücadelesi vererek ‘alan’ kadınlar, üzerlerine yapıştırılmış narin sıfatını kırmışlardır. Erk cinsiyetle aralarındaki biyolojik farklılıklar dışında hiçbir farkı kabul etmemiş ve eşit şartlarda yaşam sürmeyi hedeflemişlerdir. Yaşanılan toplumun belli kalıpları, erkekliği daima yüce bir merteye haline getirirken, kadınlık ise çoğu zaman utanılacak bir şey olarak görülmüştür.

Eğitim ile bir nebze olsun değıştirebileceğimiz toplumsal kalıplarımız vardır. Eğitimin başladığı ilk kurum olan aile, kadının yaşamındaki konumunu inşa edecek temel alandır. Erkek ve kız çocuk yetiştirilirken sağlanacak eşit şartlar ileride bugün yaşadığımız hazin vakaların önüne geçecektir. Böyle bir eğitim aynı zamanda kadını şefkate ve bir erkeğe muhtaç bir birey olarak görmenin önüne geçecektir. Çünkü ne bir kadın, ne de bir erkek sahip olduğu cinsel kimliği yüzünden yargılanmamalı, önceliğe sahip olmamalıdır.

Kadına verilen haklar, eğitim ve sağlık hakları, siyasal haklar vs. bir lütuf değıldir. Bu haklar her insanın sahip olduğu en doğal ve insani haklardır. Olması gerekeni oldurmuş gibi göstermek doğru değıldir. Kadının nerede konuşup, nerede oturacağına dair çeşitli kurallar listesi eril ellerce yazılmıştır. Ancak göz ardı edilen bir şey vardır ki, bir bireyin özgürce yaşama hakkına kimse müdahale edemez.

Biz kadınlar maalesef ki toplumun bu tarz yargılarıyla baş etmek zorunda kalıyoruz. Fakat gelecekte kadının ikinci planda kalmamasını sağlamak için şimdiden çocuklarımızı, yakınlarımızı iyi bir biçimde eğitmeliyiz. Minik kalplere insanlara cinsiyete göre değıl, insanlığa göre yaklaşmasını öğretmeliyiz. Bunları yaparsak kadınların itilmeye çalışıldığı çukuru kapatabileceğimize inanıyorum.

ALEYNA ATAŞ

Mecaz Kadın

Mecaz bir kadın gerçek bir aşka tutulup yaşanmışlıklarla karşılaşır ne olur diye bir soru sorsam, çoğunuzun vereceği cevap bellidir. Son birkaç yıldır Mecaz Kadın olarak sürdürüyorum hayatımı. Neden mi Mecaz Kadın? Anlatayım o halde. Uzun zamandır içimde bir eksiklikle devam ediyorum hayatıma. Ne kimselere anlatabiliyorum ne de acımı hafifletebiliyorum. Anlatsam da faydası olmayacak. Kimse-nin anlayacağını sanmıyorum. Bundan yaklaşık bir buçuk yıl öncesine kadar bambaşka biriydim. Gü-lüşlerim vardı, mavi hayallerim, turuncu umutlarım. Fakat acı farklı biri yapıyor insanı, bunu anladım ben. Mecaz oldum. Gerçek olan her şeyden uzağım, yepyeni şeylere bürünüyorum. Mecazlık bana hu-zur veren tek şey. Acının önüne geçiyor, bir nevi anestezi gibi düşünün. Mecazlar kimsesizdir ve beni mecaz yapan da tam olarak budur. Fakat mecaz olmak kolay değilmiş öyle, tonlarca yük bir bedende. Kolay gelsin!

Duygusuz insan insanlar tarafından hiçe sayılmış, çocuk yanı hep eksik kalmış bir kızın satırları bun-lar. Yüzümde kederin perdesi, kulaklarımda hüznün senfonisi... En iyi bildiğim konudur sevdiklerimi kaybetmek. Sonuç olarak ilk defa yıkılmıyor hayallerim başıma. Aslında, bakmayın siz Mecaz Kadın dediğime. Gerçekler o kadar canımı yaktı ki, her seferinde mecazlığın içinde buldum kendimi. Bugün dünden farklı; aynı değilim. Her geçen gün yaşılanıyorum. Ellerimde ve alnımda istenmeyen çizgiler... Gençliğimdeki ellerim yok artık, buruşmuş birer deriler. Nefesim de eskisi kadar keskin değil, zor nefes alıyorum. Zaten astım da her geçen gün zorluyor. Yaşadığımı anlamadım, yaşamamayı anlıyorum. Çok konuştum sanırım değil mi? Bir son lazım artık. Mavi kalmanız dileğiyle bal taneleri.

Turuncu umudunuz olsun.

*Dünya edebiyatının usta yazarlarından biri kabul edilen Kolombi-yalı yazar Gabriel Garcia Marquez'in en beğenilen romanlarından biri olan **Kırmızı Pazartesi** okurlarına farklı bir namus cinayetini anlatıyor.*

'Kırmızı Pazartesi' romanında Santiago Nasar isimli karakterin iki kardeş tarafından öldürülmesi anlatılıyor. Kitabı farklı kılan bu cinayetin tüm kasaba tarafından bilinmesi fakat kimsenin buna engel olamaması.

Angela Vicario ve Bayardo San Roman evlilik arifesinde bir çifttir. Bayardo San Roman varlıklı bir kişidir ve bu yüzden Angela'nın ailesi ve kasaba bu düğüne büyük önem vermektedir. Düğün hazırlıkları son hızla devam ederken bir gerçek ortaya çıkar. Damat evleneceği kadının bakire olmadığını öğrenir ve bunu gelinin iki kardeşine bildirir. Namus davasına dönen olayda Angela'dan zorla

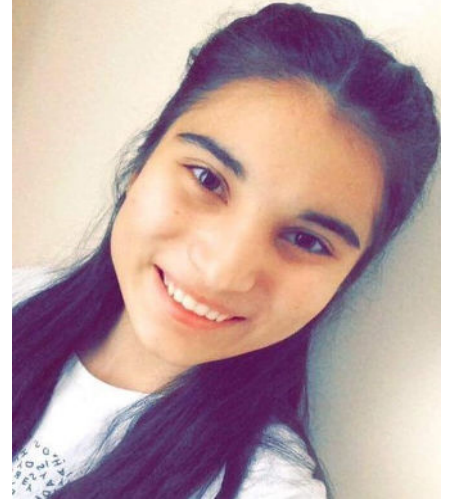
kim olduğu öğrenilmeye çalışılır ve o da Santiago Nasar ismini verir. Bunun üzerine iki kardeş adamı öldürmek için planlar yapar ve bundan herkesin haberi olur.

İki kardeş öldürme amacı ile Santiago'yu aradığını herkese duyurur. Fakat kimse onları tam anlamı ile ciddiye almaz, biraz alanlar da Santiago'yu bulamadıkları için, daha doğrusu bulmak için fazla çaba harcamadıkları için Santiago'nun bun-

dan haberi olmaz.

İrem Cinel

Hayvanlar Zeki midir yoksa İçgüdüsel mi Hareket Ederler?

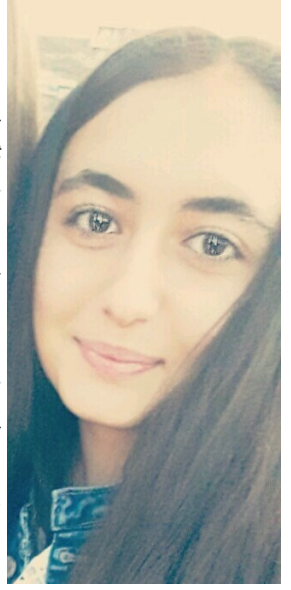

Bu konu bilim insanlarının ilgisini yüzyıllardır çekmiştir. En eski zamanlarda, 17. Yüzyıldan önce yaşamış bilim insanları, genel olarak insan popülasyonunun tamamına yakını, insan dışındaki hayvanların hepsinin tek bir içgüdüyle hareket ettiklerini ileri sürmüşler veya düşünmüşler. Hiç kimse hayvanların düşünce gücü olduğunu iddia etmemiştir. Bunu da hayvanların bir ruhu olmamasına bağlamışlardır. Bunu kullanarak sırtını ruh dedikleri bilim dışı kavrama dayamış ve insanı diğer hayvanlardan ayıran özelliğin bir ruha sahip olduğunu düşünmüşler. Ne var ki Aydınlanma Çağı ile bilim hızlı bir yükselişe geçmiş ve kişisel inanç ve düşüncelerden bağımsız hale gelmiştir. Bu bağımsızlığın ilan edilmesiyle birlikte doğa bilimleri büyük aşamalar kaydedilmiştir. İşte bu gelişmelerin sonunda yapılan araştırmaların ışığında, doğada ruh gibi doğüstü bir kavrama yer ve gerek olmadığı anlaşılmıştır.

Ruh kavramının varlığı, davranışların tümünü doğüstü ve 'var ediliş' bir sebebe bağlanmasına neden olmaktadır. Yani insanlar araştırma ihtiyacı duymuyorlar, anlamıyor olsa da davranışlardaki farklılık ve değişimleri 'yaratılış farkından kaynaklanan sebepler' olarak görüyorlardı. Bu da bilimin önüne çekilmiş çok tehlikeli bir bariyerdi çünkü 'neden' ve 'nasıl' gibi soruların sorulmasına engel oluyordu.

Bunun haricinde, ruh kavramının var olduğunun iddia edilmesi ve bunun sadece insanlara bahşedilmiş bir nitelik olduğunun sanılması, yine bilimsel ve doğal gerçeklere taban tabana zıt olacak şekilde insanların, hayvanlardan üstün görülmesine neden olmuştur. İnsanların tüm davranışlarının, ruhlarından ve ruhlarının durumlarından kaynaklandığına inanılmış; hayvanların tüm davranışları ise, 'içgüdü' adı verilen ve var oluştan bu canlılara otomatik olarak davranmaları için bahşedilmiş bir hareketler bütünü olarak görülmüştür. Hâlbuki ki bugün net bir şekilde biliyoruz ki, insan son derece sıradan bir hayvan türüdür. Tüm fizyolojik, morfoloji, anatomi, biyolojik ve davranışsal özellikleri, diğer tüm hayvanlar gibi sonradan gelen ata türlerden evrimleşerek bugün ki haline ulaşabilmiştir. Diğer taraftan bakacak olursak, hayvanlar da insanların sahip olduğu pek çok özelliğe sahiptir, bunların birçoğunda, insandan çok daha başarılıdır. Bir kısmında ise insanlar diğer insanlardan daha ileridedir. Ancak benzer bir farklılık incelendiğinde, farklı hayvanlar arasında görülebilir. Yine bugün biliyoruz ki, insanın diğer hayvanlardan ancak zekâ ve zekâyâ bağlı bazı özellikler söz konusu olduğunda ileridir. Geri kalan özelliklerin çok büyük bir kısmında insan, diğer hayvanlar arasında aciz kalmaktadır.

Açıkladığımız gibi aydınlanma çağı gibi canlılarda davranışlar birincil olarak hormonal sistem ve sinir sistemi tarafından kontrol edilir. Her zaman doğru olmasa da, bir canlının davranışlarının karmaşıklığı, o canlının sinir sisteminin karmaşıklığı ile doğru orantılıdır. Bunun sebebi şudur: Beyinle ilgili her şey 'nöron' adı verilen beyin hücrelerinin çalışması sayesinde işler. Nöronlar ölürse, bunların hiçbiri var olamaz. Daha doğrusu canlı düşünce, bilinç, zekâ, algı, davranışlar gibi işlevlerini yitirir. Aksi durumda nöron sayısı artıkça ve bu nöronlar özelleştikçe, bu özelliklerin karmaşıklığı ve gelişmişliği artar. İşte illa bir fark aranacaksa, insanı farklı kılan sadece budur. İnsana bu açıdan bakıldığında, yine de hala pek bir farklılığı olduğu görülmez. Çünkü her hayvanın, hatta her canlının birbirine farklı amaçlardan üstünlükleri vardır.

Küçük Patlayan Noktalar

Evrimsel biyoloji sayesinde, eski genel yargıların aksine artık biliyoruz ki aynı zaman diliminde yaşayan hiçbir hayvan birbirinden üstün değildir. Evrimsel biyoloji açısından bakıldığında yaşayabilen her canlı başarılı ve gelişmiştir. En ufak bakterilerden en iri balinalara kadar, en zeki insanlardan en yavaş salyangoza kadar hepsi eşittir. Bir üstünlük aranacaksa, şu tip üstünlükten bahsedilebilir: Yaşayabilen canlılar, soyu tükenmiş canlılardan daha başarılıdır. Yani günümüz yunusları, kendi atalarının kuzenleri 'Ichtyosaurus' türünden; günümüz insan türü kendi atalarından biri olan 'homo erectus' türünden daha başarılıdır. Çünkü onlar yok olup günümüze kadar gelmezken, bu türler var olmuş ve hayatlarını sürdürmektedirler.

Tüm bunların ışığında davranışlarımızın karmaşıklığının bir üstünlük olmadığını anlayabilseydik, bundan sonra insan veya bir diğer hayvanı çok özel olarak değil, genel olarak hayvan davranışlarını inceleyebiliriz. Hayvanların davranışları incelendiğinde, bazı davranışlarının oldukça 'otomatik' gibi görüldüğünü, bazılarının ise oldukça akıllı olduğunu görebiliriz.

Yıldız ağırlıklı olarak hidrojen ve helyumdan oluşan yoğun ve karanlık uzayda, ışık saçan gökyüzünde bir nokta olarak görünen plazma küresidir. Bir araya toplanan yıldızların oluşturduğu gök adalar gözlemlenebilir. Dünya'dan çıplak gözle görülebilen yaklaşık altı bin dolayında yıldız vardır ve Dünya'ya en yakın yıldız, aynı zamanda Dünya üzerindeki yaşamın kaynağı da olan Güneş'tir.

Yüzyıllar boyunca birçok bilim insanı gökteki olayları incelemiştir. Fakat asıl büyük gelişmeleri gerçekleştiren Galileo'dur. İtalyan fizikçi ve astronom Galileo, kendi adını taşıyan bir teleskop yaparak gökteki yıldızları incelemiş ve ardından teleskoplar geliştirerek, günümüz astronomi bilgilerine ulaşmamızı sağlamıştır.

Yıldızları renklerine ve yaşlarına göre üçe ayırmak mümkündür: Yaşlı olan yıldızlar kırmızı renklidir. BBC'nin haberine göre yıldızların yaşı, aynı zamanda dönüş hızlarına da bağlıdır. Yıldızlar yaşlandıkça dönüş hızları da azalır. Amerika gök bilimcilerinin hesaplamaları sonucunda bir milyar yıldan yaşlı bir yıldızın hızı ölçülebilmektedir.

Orta boy yıldızlar sarı renklidir. Orta boy olan ve Dünyamızı ısıtan Güneş Dünya'ya en yakın yıldızdır ve sekiz ışık dakikası 149,6 milyar uzaklıktadır.

Genç olan yıldızlar ise mavi ve beyaz renklidir. Yıldızların ömrü, büyüklüğü ile orantılıdır. Büyük olan yıldızlar enerjilerini çabuk harcarlar ve ölümleri çabuk olur. Küçük yıldızlar ise daha tasarrufludur, ömürleri daha uzun olur. Büyük bir yıldız öldüğünde, genelde kara deliğe ya da süpernovaya dönüşür.

Sevgi Üzerine

Roma İmparatoru II.Claudius, ülkesini kendine özgü katı kurallarla yönetiyormuş. Gün gelmiş ordu-sunda savaşacak asker bulamaz olmuş. Ani bir kararla tüm nişan ve evlilikleri yasaklamış. Aynı dö-nemde Roma'da yaşayan Aziz Valentin, yasaklara rağmen her türlü tehlikeyi göze alarak çiftleri giz-li evlendirmeye devam etmiş. Bu haberi alan imparator, Aziz Valentin'i öldürttüğünde tarih On Dört Şubat M.S iki bin yetmiş gösteriyormuş.

O günden beri On Dört Şubat, 'Sevgililer Günü' olarak kutlanıyor. Ülkemizdeyse son çeyrek asırdır kutlansa da çok benimseniş durumda.

İnsanlar duygularıyla ayrılırlar birçok varlıktan. Bütün duyguların tanımlarında da 'sevgi' vardır. Geçmişten bugüne insanın yaptığı her şeyin temel sebebi sevgidendir. Belki erkeğin bir kadını sev-mesi, bir kadının memleketini sevmesi, bir şiiri, gülü, kediyi sevmek yaptırır bazı şeyleri. Çünkü gerçek sevgide muhteşem bir güç vardır.

İki gönül bir olduğunda yeni şeyler yaratılır, anlatılır. Sevgi bir sanattır. Sevdiğinizde yeni şeyler yaratabiliyorsanız; bir resim, bir şiir, bir ritim gibi, gerçektir o sevgidir.

Ve gerçek sevgide son yoktur. Vaz geçiş, serzeniş yoktur. Sevmek, hiç bir şey beklememektir. Bek-lentilerin olmadığı bir boyuttur. Sevmek, gücenmemek ve bunu öğrenmektir.

Sevgisini karşı tarafa iletme de sevmek kadar önemlidir. Şayet karşıdaki sevildiğini bilmiyorsa, gerek var mı sevmeye? Sevildiği söylenmeyen, hissettirilmeyen bir çocuk mesela. Öfke dolar göğ-sünden içeri. Bir çocuk sevgisiz büyürse, bir çiçek yapraklarını döker, çatik kaşlarını çevresine savu-rur.

Seviyorsanız, söyleyin bilsinler.

Sevmek acı çekmektir, sevmemek ölmek. Sevmek zevktir ama yalnız sevmenin hiçbir zevki yoktur, demiş Aristo.

Karşınızdaki sizi sevmeyebilir, sevdiğiniz ağaç sizinle konuşamaz belki ama herkes ve her şey sevil-diğini bilmeyi hak eder. Çünkü sevgi her kalpte çiçekler açtırır. 'Sevmek' fiilini tadan her vücut ye-şerir, meyve verir sol yanından.

Sevmeyi öğretin çocuklara. Eğer öğretemiyorsanız sevin onları. Bir şans verin onlara, henüz büyük hatalar yapmamışken.

Yağmur Çakılı

Manipülasyon

Başkalarını kontrol altına almak amacıyla yapılan bir akıl oyunudur. Çoğu insan vaktinde ve en iyi şekilde yapar ancak farkında olmadan da manipüle edebilirler.

Manipüle ederken karşısındaki kişiye suçluluk, vahamet gibi hisleri aşılıyarak kişiye seçenek sunmaz, o kişiyi yükün altında öylece bırakır. Aslında bir bakıma manipüle olmamak sizin elinizde, bu da 'kendine güvenmekten' geçer. Böylece karşınızdakinin sizi manipüle etmeye cesareti olmaz. Bu altın kuraldır. Kendinize güvenirseniz hiç kimse sizi isteyerek veya istemeden manipüle edemez.

Normalde sessiz sakin biriyseniz, bir anda değişin, konuşun, her konu hakkında fikrinizi ortaya koyun, tartışın, emirler verin. İşte o anda karşınızdaki insanların bir anda size karşı o mazbut tavırlarının değiştiğini, değişeceğini göreceksiniz. Yeniden eskisi gibi sessiz ve sakin olmanızı, her şeye burnunuzu sokmamanızı, her konuda beyan etmenizi önlemek amacıyla ellerinden geleni yapmaya başlayacaklardır.

İnsanların birbirini manipüle ettiğini nasıl anlarız?

Karşınızdaki sizden bir şey isterken davranışına bakın, eğer normalde sert birisiyse ve sizden bir şey isterken çok nazik davranıyorsa sizi manipüle etmeye çalışır.

Biri sizden bir şey istediğinde reddettiğinizde o anki psikolojinize bakın. Hayır dediğinizde kendinizi suçlu hissediyorsanız, sizi 'Suçluluk Psikolojisiyle' manipüle etmeye çalışıyordur.

Manipülasyonda sıkça başvurulan ise öfkedir. Öfkeden korkan insanlar, böylece öfkelenen kişinin istediğini yazmak zorunda kalır.

Bir diğer manipüle etme silahı ise kendini acındırmadır. Kişi istediğini elde edene kadar size karşı kendini acındırır.

Simge Şahin

Hoşça kalın

Evet, dört yıllık Dersim Anadolu Lisesi serüvenimizde sona yaklaşıyoruz. Acısıyla tatlısıyla, doğrusuyla yanlışıyla tam tamına dört yıl geçti. Bu süreçte kendimiz ve çevremizdeki insanlar için doğrusu neyse onu gerçekleştirmeye çalıştık. Yeri geldi kırdık, yeri geldi kırıldık. Şairin dediği gibi, 'Acı günlerdi geldi geçti ama yüreğimi de deldi geçti.' Dersim Anadolu Lisesi bize çok şey kattı. Can bildiğim, abim dediğim Birol Yeşildağ'ı, her daim yanımızda olan, omuzlarımızdan ellerini düşürmeyen, sonsuz destekçilerimiz Haydar Çakmak, Mehmet Hanifi ve öbür hocalarımızı; uğruna canımı verebileceğim Sema, iki Dilan'ı, Ayfer, Yaprak, Zelal, Eylem, Ceylan, Fidan, Berfin, Işıl ve adını sayamadığım birçok dost ve arkadaş tanıdım. Seviniyorum, hayat kumbaramda birbirinden değerli ve önemli onlarca insan biriktirdim; üzüliyorum, böylesine güzel ve renkli insanları bırakıp gidiyorum. Artık bayrağı diğer arkadaşlara devretme vakti. İnaniyorum ki bayrağı teslim ettiğimiz arkadaşlarımız, kardeşlerimiz bizim yapamadıklarımızı gerçekleştirirler ve iyi yerlerde olurlar. Biz bu serüveni iyi değerlendiremedik. Kendi rahatlarımıza yenik düştük. Hatalarımızın, eksikliklerimizin üstüne yürümek yerine, onları görmezden geldik, kaçındık, kendimizle yüzleşmedik. Süttten ağızımız çok yandı ama yoğurdu üfleyerek yemedik. Ama biz bir aile olmayı başardık, hep birlikte ağladık hep birlikte güldük. Et ve turnak olduk. Umarım sizler de bütün zorlu süreçlerden geçerken birbirinize destek olur, bizim düştüğümüz hatalara düşmezsiniz. Başarıya, başaracağınıza dair inancınızı asla yitirmeyin. İnanmak, başarmanın yarısıdır çünkü. Yüzde ellisi giderse geriye kalan yüzde elli sizin yüksek hedeflerinizi elde etmek için yeterli olmayacaktır. Hiçbir şey için geç değil. Kapasitesi yüksek, kendini bilen ve tanıyan insanlarsınız. Başaracağınızdan hiç şüphemiz yok. O gülen gözleriniz, yüzünüz hiç solmasın, umudunuz ömrünüzden az olmasın. Dersim Anadolu Lisesi size emanet. Hoşça kalın güzel insanlar, yüreğimizde hep başka kalacaksınız.

MEHMET HANİFİ BEKMEZCİ

Görünmeyen

Tutun, dedi. Yakalayın. Bırakmayın bırakmayın. Yorganı üstünden attı. Pencereye koştu, perdeyi araladı. Kapkaranlık. Işığı gördü. Bir çakmak belki. Bir saman alevi. Yandı. Söndü. Yanması ile sönmesi bir oldu. Işık onu çağırıyordu. Kapıya koştu. Oturduğu yerde uyuklayan Bağdat sıçradı. Tepesinde duran karartıya baktı. Tanıdı. Mahmut'un bu hallerine aşına. Birden bire uyanarak karanlığa karışan, eve sabaha dönen durumlarını bildiği için tereddüt etmedi. Peşinden koştu. Kapıyı açmaya çalışırken koluna asıldı, çekti. Boynuna atıldı. Mahmut bir fiskede uzağa savurdu onu, kendinden uzaklaştırdı. Yerde doğrulmaya, kalkmaya çalışırken Mahmut çoktan odadan uçmuştu. Ocağa gitti. Durdu bir süre ayakta. Eğilerek soğuyan külü eşeledi. Köz çoktan soğumuştur. Elini kokladı. Hiçbir koku yok. Yatak odasına fırladı. Kapının ardına baktı. Yok. Yatak balyasını devirdi. Yatak ve yorganları sağa sola dağıttı. Yok. Dış kapıya koştu. Bekle, bir yere gitme. Geliyorum.

Tutun, dedi. Yakalayın. Bırakmayın. Tarlının içinde yaralı bir hayvan gibi kükrüyordu. Bir o yana, bir bu yana koşturuyordu. Durdu. Kendisi çevreleyen karaltı evlere baktı. Tüm ışıklar sönmük. Yok. Suyu doğru koştu. Ayağı suya değince ürktü. Karşı tarafta ateş yandı söndü. Buradayım ha, dedi. Gel. Aşağı doğru koşmaya başladı. Ateşi yakalamak istiyordu. Hızlandı. Koştu. Ateş bir halat gibi uzuyordu. Ateş dümdüz bir çizgi gibi uzuyordu. Sönünce zınk diye durdu. Sağına soluna bakındı. Kaybolmuştu. Nereye gitti? Biraz daha yukarıda tutuştu bu kez ateş. Gel ha, gel, dedi. Koştu. Koştukça ateş uzaklaşıyordu. Hizasına geldi, suyun bu yakasında seyre koyuldu. Ateş çoğaldı. Bir derken, iki derken üç, üç derken dört, dört derken beş. Halka oldu. Halaya durdu. Çılgılık oldu. Küme küme ateş yamaçta çoğaldı, dağıldı. Her bir yan ateşti şimdi. Tutun, dedi. Yakalayın. Bırakmayın.

Suya atladı. Sürüklendi. Akıntı çok güçlüydü. Adımladıkça derinlik artıyordu. Dengesi sarsılıyordu. Bir iki adım daha atsa kapılıp gidecekti.

Su buz gibiydi. Üşüdüğünü o an hissetti. Kaygan taşa ayağı denk gelince düştü, suya battı. Tepeden tırnağa ıslandı. Güç bela sudan çıktı. Dişleri zangır zangır birbirini dövüyordu. Kafasını kaldırdı, az yukarıya baktı. Suyun üstüne gerilen tahta köprü korkuluk gibi duruyordu. İyi de neden köprüden geçmeyi denemediler? Yamaca baktı, sus pus. Ne bir ses ne bir ışık. Ay, çıplak Bezar Dağı'nın tepesinde yüzünü yavaş yavaş gösteriyordu. Git ha, git! Ses kayalıklarda yankılandı, dağıldı, geceye karıştı. Kayboldu. Git ha, git!

TUTKU BOZKURT

Kadınlar

“Kadınlar vardır hüznün incittiği yanlarıyla mutluluk şarkıları söyleyen... Kadınlar vardır canından can doğuran... Gökyüzünün yarısını, yeryüzünün tamamını taşıyan...” Kadınlar çınar ağacı misali gölgesi yetiyor insan olabilmene.

Ben bir kadını. Doğduğunda babasına, evlendiğinde kocasına ait olan. Kadını ben küçük yaşta okumasına ne gerek var denilen. İhmal ve istismara mahkûm edilen... Kadını ben karnından sıpa, sırtından sopa eksik edilmeden... Tüm kötülüklerinize karşı ben bir kadını. Bir tas çorba, minik bir bebeğin gülüşü hepsi elimden çıkıyor. Acımasız ellerinizle attığınız her tokat için bir tane çiçek doğuruyorum ben. Küfürlerinizde geçse de adım, cinsiyetim; ben küfürlerinizin değil, fedakârlığın, aşkın adımı. Ben emeğin adımı, örüklerime işlerim acıyı. Terimi akıta akıta büyütürüm doğurduğum çiçekleri. Ben her şeye rağmen bir kadını. Sizlere sadece gözyaşlarımı haram etsem cenneti hayal dahi edemezsiniz. Dokunduğum bedeninizde bir nebze de olsa güzellikler bırakanım. Ben kadını, sen kadınsın, o kadın... Hayat bizimle daha güzel. Neden bize hak ettiğimiz değeri vermiyorsunuz? Baskılara, hakaretlere, korkunç tutumlara maruz kalıyoruz. Bir gün bir kadın cinayeti, ertesi gün başka bir kadın cinayeti... Ne zaman son bulacak bu korkunç döngü? Kadın emeğin adıdır. Kadınlarımız kutsaldır. Bizler de geleceğin kadınılarız. Peki, nerede kadınılarımızın hak ettikleri değer? Mutluluk onları üzmemekten geçer. “Sizi seviyorum kadınılar. En çok da emekçi kadınıları, şiddete veya tecavüze uğrayan kadınıları seviyorum. O acı kokan yüreklerinizden öpiyorum...”

FIRATHAN DURGUN

Suikastçı

On beşinci yüzyılın ortalarında bir sonbaharın sonuydu. Fransa'nın o güzel sokakları sapsarı yapraklar ile doluydu. Sokaklar fırınlardan çıkan nefis yemek kokularıyla dolmuştu. Hele de o Paris. Fransa'nın baş tacı Eyfel Kulesi'ydi. Lakin çoğu sokak fakir ailelere ev olmuştu ama zengin aileler de vardı. Bu zengin ailelerden biri olan Auditore Ailesi bankacılık ile uğraşıyorlardı bildiğimiz kadarıyla. Bu ailenin ortanca çocuğu Ezio Auditore'dir. Gri gözleri, kahverengi saçlarla, az da olsa Sakalı ile Fransa'nın sayılı yakışıklılarından biriydi. Kendi cildine ve dişlerine her gün bakar ve temizlerdi. Fakat bunun gelecekte bir işe yaramayacağını bilmiyordu ki.

Bir gün yine –Giovanni Auditore- işlerini yaparken babası onu yanına çağırıp, Sana bir sır vereceğim, demiş ve bu sırrı büyük bir özenle koruman gerek demiş. Ezio'ya ben bir Assasin yani suikastçıyım diyerek küçük bir sandıktan bir tür bıçağa benzeyen bir mekanizma çıkarmış. - Mekanizma bozukmuş tabii- Ezio bir an babasına bakakalmış. Bu olay onun hayatının yönünü değiştirebilecek kadar önemliymiş. Sonra bu mekanizmayı -süngüyü- Ezio'ya vermiş ve ne pahasına olursa olsun onu yanından ayırmaması gerektiğini söylemiş. Ezio süngüyü alıp kesesine koymuş. Bu sırada Giovanni bütün sırlarını paylaşırken acelesi var gibi gözüküyormuş. Aniden kapı kırılmış. İçeri dalan babasının en yakın arkadaşlarından ve aile dostlarından olan Alfio'ymış. Ezio ilk başta bir tehlike sezmemiş lakin Alfio serbest bırakılmış bir boğa gibi bağırmaya başlamış ve hançerini çekip Ezio ve babasının üzerine doğru yürümüş. Hançer Giovanni'ye doğru geliyormuş. Bıçağın eti yarıp geçmesine saniyeler varmış. Ezio ne yapacağını bilememiş. Sonra içinden bir ses, yani içgüdüleri Alfio'nun elindeki bıçağı alıp ona saplamasına yardım etmiş ve Alfio ölmüş. Yaşadığı şokun etkisini kısa sürede anlatan Giovanni masadan hızlıca birkaç evrak toplamış. Ezio'yu yanına çağırıp ona nasıl olduğunu sorduktan sonra acele ile evrakları eline tutuşturmuş ve bu evrakları amcası Mario'ya götürmesini istemiş. Çünkü artık kardeşinden başkasına güvenemezmiş. Ezio yola koyulmuş ancak aklından hala neden Alfio'nun babasına saldırdığı sorusu yatıyormuş. Birkaç günlük yoldan sonra amcasının kalesine varmış. Bu kale görkemli, iki yüz üç yüz yıllık olmasına rağmen sapsağlam görünüyormuş. İlk olarak babasının verdiği evrak çantasını amcasına vermiş. Sonra da olan biten olayları anlatmış. Amcasının suratında hiç şaşkınlık yokmuş. Sanki bu olayların olacağını önceden biliyormuş. Kalenin içerisine Mario'nun çalışma odasına geçmişler. Oda çok aydınlıkmış. Odanın tam ortasında büyükçe bir ahşap masa varmış. Üstü çok dağınıkmış. Mario masada bir yer açıp evrakları oraya koymuş. Sonra bir tür parşömen gibi bir sayfayla arkasını dönüp bir heykelin burnuna bastırılmış ve bir tür sürgülü kapı açılmış. Burası Marino'nun gizli odasıymış. Ezio'yu yanına çağırıp odaya girmişler. Oda biraz rutubetliymiş. Lakin hoş bir görünümü varmış. İçeride fazla eşya da yokmuş. Sadece birkaç sandık varmış. Tam karşı duvarda yaklaşık üç tane kâğıt varmış. Kâğıtların yanında da yedi tane boşluk varmış. Mario, Ezio'ya bu kâğıtların kodeks sayfası –yani tarih öncesi Assasinlerden kalma sayfalar- olduğunu söylemiş. Üçünün yanına evrakların arasındaki kodeks sayfasını da yerleştirmiş. Sayfa duvardaki boşluğa kusursuz bir biçimde oturmuş. Tekrar çalışma odasına dönmüşler. Amcası, Ezio'ya Alfio'nun niçin babasına saldırdığını aslında ona nasıl zorla bu işi yaptırdıklarını, bunları yaptıranların Tapınakçılar olduğunu söylemiş.

Tapınakçılar çok eskiden beri Assasinlerin düşmanıymış. Tapınakçıların kuruluş amacı, aslında Hristiyanlar için iyiymiş ama dördüncü haçlı seferinde kendi dindaşlarına kıydıkları için yollarından sapsamışlar. Sonra savaşı bırakıp ticaret ile uğraşmışlar. Bazı ülkeleri satın alabilecek kadar zenginleşmişler. Tapınakçılardan korkan kralların sayısı her geçen gün artmış lakin fazla uzun sürmemiş. Türklerle anlaşmazlıklar artınca savaşa girişmişler ama Türkler tapınakçıları büyük bir yenilgiye uğratmış. Bundan sonra da bir darbe Assasinler'den yiyince tapınakçıların serveti gibi kendileri de dağılmış. Bununla beraber ülkelere dağılmışlar ve tekrar gelişmişler. Şimdi de amaçları onları yıkımın eşiğine götürenleri yıkmakmış. Türkleri, yani Osmanlıları yenemeyecekleri anlaşılınca ilk olarak Assasinler'den başlıyorlarmış. Bu yüzden Giovanni'den yani Assasinlerin liderinden başlamayı tercih etmişler ama onda da başarılı olamamışlar. Acaba şimdi ne planları var? Sonra amcası Ezio'ya bir liste vermiş. Listede yaklaşık dört kişi varmış.

Ertesi sabah Fransa'ya Auditore Köşkü'ne doğru yola koyulmuş. Fransa'nın girişine yolun bir yerinde yine aile dostları olan mühendis, bilim adamı, araştırmacı gibi benzeri özellikler yapan çok zeki olan Leonardo Da Vinci ile görüşmüş. Ona kırık olan mekanizmayı göstermiş. Tamir etmesini rica etmiş. Rica etmese de olurmuş çünkü mekanizmayı görünce direkt olarak nasıl yapıldığına nasıl çalıştığına bakmış. Hemen yaparım bunu demiş ve işe koyulmuş. Ezio da birkaç saat boyunca kestirmiş. İki saat sonra Leonardo'nun sesi ile kalkmış. Süngüsü hazırmış. Sıra nasıl kullanacağına gelmiş. Onu da iyice öğrendikten sonra yola koyulmuş. Bu defa listedeki Tapınakçıları öldürmekmiş amacı.

İlk olarak listenin en alt sırasından başlamaya karar vermiş. Bu şanslı kişi Koral imiş. Bu adam o zamanki Tapınakçılar liderinin bankacısıymış. Eğer bu adam ölürse Tapınakçılar maddi yönden büyük hüsrana uğrayacakmış. Koral'ı birkaç gün takip etmiş. Ta ki kurbanının savunmasız bir anda olduğunu görene dek. Yine bir Fransa akşamıydı. Etraf sessiz ve karanlık. Koral sanki takip edildiğini seziyor gibi bir tavır gösteriyormuş lakin yine de yoluna devam ediyormuş. Ezio adama git gide yaklaşıyormuş. Tam bir adım kala süngüyü yerinden çıkartmış ve yeni keskinleşmiş olan süngü adamın şahdamarına hiç zorlanmadan, büyük bir ustalıkla saplamış. Bu Ezio'nun ilk adam öldürmesiymiş ama bunu çok önemli bir amaç için yapmış. İnsanlığı rahat ve huzura erebilmesi için ertesi gün ikinci kurbanı takibe koyulmuş. Bu adam ise Tapınakçıların liderinin sol kolu, yani din yolu ile insanların beynini yıkayan bir rahiptir. Yine o huzur veren güneş batış manzarası eşliğinde rahip küçük büyük demeden geniş bir kitleye hitap ediyormuş. Açık ve net olmasa da Tapınakçılara inanın gibisinden birçok mesaj veriyormuş. Birkaç saat sonra insanları zehirlemesi bittikten sonra evine doğru yol almış. Neyse ki evi de Fransa'nın en ücra yerleşim yerlerinden birindeymiş. Etraf sanki ölüm sessizliğindeymiş. Bu sessizliği bozan yaprak sesi, onların hışırtısıymış. En sonuna Ezio rahibin başına dikilmiş. Rahip önce şok olup Koral'a yaptığını ona da yapmaması için yalvarmış ama acı son kaçınılmazmış. Her zamanki nazikliğiyle rahibi neredeyse hiç acı çekirtmeden öldürmüştü. Sıra gelmiş Tapınakçıların sağ koluna. Bu adam zalim mi zalim, acımasız mı acımasız bir katilmiş. Bu kalpsizin ismi Chane' imiş. Müslümanlara, Yahudilere, Hristiyanlara yani dindaşlarına acımadan kıyan bir caniymiş. Ezio bu işin biraz zor olacağını sezinlemiş lakin pek önemsememiştir. Çünkü amcasının kalesinde birkaç yeteneğini ileri derecede geliştirmiş. Bu yüzden kendine güveni tammış. Chane'yi de öldürüp amacına bir an önce ulaşmak istiyormuş. Ama aceleci davranırsa kendi ölmüş. Bu adam caniliğini yanı sıra çok iyi de bir silah ustasıymış. Kılıcın hakkını vererek kullanırmış. Üç gün sonra kurbanını araştırmaya başlamış. Ezio birkaç Tapınakçı yandaşını birbirleri ile konuşurlarken duymuş. 'Bunlar bizim tarikatımız için büyük tehlike oluşturuyor ve onu üstadımıza götürürsek ödül çok büyük' gibi şeylerden konuşuyorlarmış. Tapınakçılar Ezio'nun kellesi için büyük bir ödül koymuş lakin kimse Ezio'yu bulamıyormuş. Çünkü o bir Assasin. Ezio peşinde birinin olmadığını hissettiği vakit Chane'yi aramaya koyulmuş ve bulmuş da efendisi Francesco ile birlikte kendi saray avlularında yürüyorlarmış. Saray oldukça büyük bir yapı ve çoğunluğu ağaçlardan oluşan gül kokan bir bahçeye sahipmiş. Ezio muhafızların olmadığı sadece o ikisinin olduğu bir yerde ani bir hareketle süngüyü Chane'ni boynuna sokmuş. Adamın şaşıracağı vakti bile olmamış. Francesco bir an öylece kalakalmış ama kılıcına davranmış. Ezio da kılıcını çekmiş. Francesco'dan gelen kılıç darbelerini savuşturup hafif hasarlar veriyormuş ama düşman daha da hırslanarak saldırıyormuş. Ezio'ya, Tapınakçıları asla yenemeyeceğini, o ölse bile yerine başkasının geleceğini söylüyormuş. Ezio boş bir an bularak kılıcı Francesco'nun karnına saplamış, sonra da kalbine ve Tapınakçıların son lideri de hayata gözlerini yummuş. Ezio iki ezeli düşmanını da öldürmüştü. Lakin saraydan nasıl çıkacağını bilmiyormuş. Duvarlar yaklaşık beş metreymiş ve arkasında bir muhafız grubu bekliyormuş. Üstün tırmanma becerisi ile duvardaki çıkıntılar sayesinde bu koskoca duvarı tırmanmayı başarmış ve aile köşküne doğru yol almış. Köşke varınca babasını hem kızgın hem de gururlu bir halde bulmuş, çünkü uzun süre ortadan kaybolmasına kızıyordu. Düşmanları tek başına öldürmesine de gururluymuş.

Belli bir süre sonra Assasin tarikatı toplanıp Ezio'yu resmen Assasin yapmışlar ve boynuna hayatları boyunca taşıyacağı bir mühür vurmuşlar. Bundan sonra, yani babasından sonra Ezio Assasinlerin lideri olmuş ve birçok sorunu Tapınakçılara yaptığı gibi halletmiş. Ölene kadar Assasin amentüsüne bağlı kalmış.

DİKİLİ TAŞ

AİLE ÇAY BAHÇESİ

Restaurant

Ovacık Yolu Asma Köprü Yanı - TUNCELİ

Rezervasyon Tel. : 0(428) 212 11 33

Pasabahçe

KÜTAHYA
PORSELEN

GÜRAL
PORSELEN

"Ünvanın Başrolü"

Art Craft

İNTER
Çelik

KORKMAZ

ELİF ÇELİK

MERCAN ZÜCCACIYE

HEDİYELİK VE ÇEVİZLİK

- * Simbo
- * Bravon
- * Arnica
- * Felix

Moğultay Mah. Yeraltı Çarşısı

No 26 Tel. : 0428 212 34 33

TUNCELİ

